

Sygn. akt V CSK 419/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa R. N.

przeciwko Z. Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 sierpnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4.050,00 (cztery
tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej i drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle

konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materiałnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów rodzi konieczność wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Skarżący swoje wątpliwości ujął w pytaniach: „Czy samo tylko nastroczenie sposobności do zawarcia umów z klientami (rozumiane jako czynności faktyczne polegające na wskazywaniu klientów, z którymi można zawrzeć umowę, informowaniu o umowach możliwych do zrealizowania na rzecz klientów, sprowadzaniu potencjalnych klientów do dającego zlecenia, umożliwianiu

nawiązania kontaktu przez dającego zlecenie z klientem, ułatwianiu spotkań z klientami w celu rozpoczęcia z nimi rokowań) wyczerpuje de lege lata pojęcie „pośredniczenia przy zawieraniu umów” w rozumieniu przepisu art. 758 k.c. lub czy może je wyczerpywać, o ile tak postanowią strony umowy w ramach zasady swobody umów (art. 353¹)?; Czy nastręczenie sposobności do zawarcia umów z klientami rozumiane jak wyżej - czynione za wynagrodzeniem, stale i w zakresie przedsiębiorstwa przyjmującego zlecenie - wyczerpuje de lege lata zobowiązanie z umowy nienazwanej o pośrednictwo handlowe, a jeśli tak - czy do tak nienazwanej umowy stosować należy przepisy o zleceniu (art. 735 k.c., art. 742 k.c.), czy o agencji (art. 758¹ k.c., art. 762 k.c.)?”.

Ponadto skarżący wskazał na potrzebę wykładni art. 758 § 1 k.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionego problemu oraz na to, że przepisy go dotyczące nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Przedstawione w skardze wątpliwości nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego a argumentacja w niej zawarta sprowadza się do kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu. Należy podkreślić, że treść postawionych przez skarżącego pytań pozostaje w sprzeczności z ustaleniami Sądu, który stwierdził, że powód nie podejmował żadnych czynności prowadzących do finalizacji umów z inwestorami; nie można też uznać, że do zawarcia tych umów doszło w efekcie jego działań.

Wypada przypomnieć, że wprawdzie art. 398³ § 3 k.p.c. nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c. Przepis ten odnosi się wprost do oceny dowodów wskazując, według jakich kryteriów winna być ona przeprowadzana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 97/06, nie publ.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga kasacyjna nie może być oparta na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1

k.p.c. określającego kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów. W razie popełnienia przez sąd drugiej instancji uchybień w odniesieniu do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia polegających na pominięciu materiału dowodowego, który zgromadził, ale nie ocenił właściwie sąd pierwszej instancji, skarżący może skutecznie je zakwestionować, zarzucając naruszenie konkretnych przepisów prawa procesowego w powiązaniu z art. 382 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c., względnie art. 217 k.p.c., czy art. 217 k.p.c. wraz z wykazaniem, że naruszenia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy, jak tego wymaga przepis art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2019 r., sygn. akt V CSK 508/18, nie publ.).

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).